

Bir Affedilişin Yakarışı

— bulent-kaya · 17 Mayıs 2009

Yorucu bir iş günü sonrası,
Raflarda tüketemediğim,
Meze sofralarımda yudumladığım
Şişesinde durmayan alkolik yaşantıma racon kesen acımtırak yüzlere,
Alt geçitleri mesken tutan etleri satılık fahişelere,
Köşe başlarında piçleşmiş köprü altı dipsizlerine tükürerek
Bitmek bilmeyen şarhoşluğumla yürüyorum.
Sövüyorum,
Yürüyorum,
Sövüyorum,
Susuyorum...

Gece boyunca ayakta durmuş bedenimi bırakmıyor tükenmişliğim.
Yorgunluğun hiç bırakmamacasına çullanarak çökmesi
Yıkamaz, yıldırılmaz beni...
Nerdeyim, ne yapıyorum?
Günlerden bilmem ne...?
Haftanın bilmem hangi günü?
Kaçınıcı uykusuz gün doğumum?

Bilmem ki...

/.../

Güneşin doğuşuna hantal adımlarla sürünmemin
Çimenleri ıslatmakta olan çiğ tanelerime,
Eski bir hicran yarasının da,
Binlerce defa kanayan kalbimin öteki yarısına damlamasıdır hüznüm...
Gece boyunca ayakta durmanın verdiği yorgunluğun üzerime çullanarak çökmesi,
Uykuya defnedilen yolculuklar sonrası
Beynimi vurmuş, kılcal damarlarımı kabartmış, yüzümü soldurmuştu.
Görünen ışıklar arasında yitip giden
Beyaz mermerlerin soğuk buğusunda saklanan isimli yaşayanlara

"Selamun aleyküm ey ehli kabirler" deyip,

Mezarlığın karşısında çiçekli yolda ki ezdiğim kaldırımlar şahidim olsun
İki aydır kesmediğim, kesemediğim
Kirlilikten geçmiş, aşırı kirli sakallarım yüzünden ağırlaşmaya başlayan
Suretimin verdiği rahatsızlık,
Ruhumda yorgun adımları hastalığa meylettirir cinstendi.
Aşırı derece de rahatsız oluyordum.
Hasta oluyordum
Yoksa hasta olan onlar mıydı?

Anlamadım işte...

Yüreğimde kaybolmaya yüz tutmuş,
Eskiye demirleyip,
Yeniye tutunmaya çalışan küçük bir serap görmüş gibisinden,
Yitip gidenlerimin ardından ağlamaklı.
Gözlerim de yaş,
Sözlerimde yaşlı sıcak bir telaş ...
Giderek üzülen,

"Hemen şimdi bende ölsem" diye çılgınsı figanlara sarılan

Vücudumda gecedен kalma ısrarcı yorgunluk sonrası
Gidenin ardındaki "sonpişman" ben,
Yetmişlik delikanlıların durgun adımlarına benzeyen
Bir ömre bedel yolda yürürken
Kulağımda cızırdayan müzik eşliğinde,
Bir şarkı,
Bir şiir,
Ve bir satırdaki "mana olsam" der demez,
Uyuyan ruhumu uyandırmaya kalkışarak

Düşünüyorum;

Biraz sonra eve varmanın,
Sıcak yatağıma kavuşmanın hayaline sarılıp
Küçük bir umut görmüş edasında
Eski kitapların arasında boğulmanın
Ve kaybedilenleri geri kazanmak adına

Durduramıyorum kendimi
Saklansam da, görmemezlikten gelsem de boş.
Ayaklarım ilerlemiyor bir türlü.
Hantallaşan et parçamla boşluklarda ağır aksak kağnıyım şimdi.
Sallanıyorum,
Düşüyorum,
Yıkılıyorum,
Yürüyorum,
Düşüyorum...

Savaş meydanlarında düşmana yenik düşmüş "Yiğid Mehmedim"

Yüreğime dolan efkarlı cigaramın ateşini merminin sıcakıyla yakıp
Üşüyen ruhumu ısıtmaya çalışırken
Pamuk beyazı dumanında yok olmanın şuuruyla,
İçimde bitmek bilmeyen

"Unutulmuş masalsı günlere/isimlere" susuyorum...

Yitilmişlikler içersinde "aciz kulum".
Bitmişliklerde bitiyorum.
Ve yürüyorum...
İçimde batmakta olan güneşe inat
Elimden kayıp gidenler/im için susuyorum
Yürüyorum,
Sessizce ağlıyorum,
Yutkunuyorum,
Gidiyorum,
Ağlıyorum,
Yürüyorum,
Ağlıyorum,

Yorulana dek.

"Ne de olsa kaybeden benim" yine...

Not: Ateşe düşmüş kar gibi eriyorum. Özür dilerim beni affet...

NeYzEn..